സത്യവിശ്വാസം വാദിക്കുകയും വിശ്വാസം താൽപര്യപ്പെടുന്ന ജീവിതക്രമം നിരസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഇക്കാലത്തും ധാരാളമുണ്ട്. പണ്ടുകാലത്തും ഇക്കാലത്തും ആളുകളെ അതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പൊതുഘടകം കാപട്യവും വിശ്വാസത്തിന്റെ ദൗർബല്യവുമാണ്. സങ്കുചിത സ്വാർഥ താൽപര്യങ്ങൾ, പാരമ്പര്യ പ്രേമം തുടങ്ങിയ മറ്റു ഘടകങ്ങൾ ഈ ഘടകത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു.

وَيَقُولُونَ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ مِّنْهُم مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ ۚ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

47. ജനം ഘോഷിക്കുന്നു: ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ ദൂതനിലും വിശ്വസിക്കുകയും അവരുടെ വിധിവിലക്കുകൾക്കു വിധേയരായി വാഴുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ടോ, അതിനു ശേഷം അവരിൽ ഒരു ഗ്രൂപ്പ് അതിൽനിന്നെല്ലാം പുറംതിരിഞ്ഞുപോകുന്നു. അക്കൂട്ടർ യഥാർഥത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികളല്ല തന്നെ.

وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾

48. അവർക്കിടയിലെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ തീർപ്പുകൽപ്പിക്കാൻ അല്ലാഹുവിലേക്കും ദൈവദൂതനിലേക്കും ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടാൽ, അവരിലൊരു കൂട്ടരതാ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു.

وَإِن يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ ﴿٤٩﴾

49. എന്നാൽ ന്യായം അവർക്കനുകൂലമാണെങ്കിൽ അവർ വിനീതവിധേയരായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തെത്തുന്നു.

47–49

وَيَقُولُونَ = അവർ പറയുന്നു (ജനം ഘോഷിക്കുന്നു) آمَنَّا بِاللَّهِ = ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു(സിക്കുകയും)

وَبِالرَّسُولِ = ദൈവദൂതനിലും (വിശ്വസിക്കുകയും)

وَأَطَعْنَا = ഞങ്ങൾ അനുസരിച്ചു (അവരുടെ വിധിവിലക്കുകൾക്ക് വിധേയരായി വാഴുകയും ചെയ്യുന്നു) ثُمَّ = എന്നിട്ട്(ട്ടോ)

يَتَوَلَّىٰ = (ഇതിൽനിന്നെല്ലാം) പുറകോട്ടുപോകുന്നു فَرِيقٌ مِّنْهُم = അവരിൽ ഒരു വിഭാഗം (ഗ്രൂപ്പ്) مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ = അതിനു ശേഷം

وَمَا أُولَٰئِكَ = അത്തരക്കാർ അല്ല(തന്നെ) بِالْمُؤْمِنِينَ = (യഥാർഥ) വിശ്വാസികൾ

وَإِذَا دُعُوا = അവർ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടാൽ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ = അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കും അവന്റെ ദൂതനിലേക്കും

لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ = അവർക്കിടയിൽ(ലെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ) വിധികൽപിക്കാൻ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُم = അപ്പോൾ അവരിൽ ഒരു കൂട്ടരതാ

مُّعْرِضُونَ = അവഗണിക്കുന്നവർ, പിന്തിരിയുന്നവർ ആകുന്നു (ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു)

وَإِن يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ = സത്യം അവർക്ക് ആവുകയാണെങ്കിൽ (ന്യായം അവർക്കനുകൂലമാണെങ്കിൽ)

يَأْتُوا إِلَيْهِ = അവർ അദ്ദേഹത്തിങ്കലേക്ക് വരും (അടുത്തെത്തുന്നു) مُذْعِنِينَ = വിനീതവിധേയരായ നിലയിൽ

പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ദൈവിക ചൈതന്യത്തെ അനുസ്മരിച്ച ശേഷം ആ ചൈതന്യത്തോട് ജനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത സമീപനങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുകയാണ്. ചിലർ മുസ്‌ലിം കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചതുകൊണ്ട് തങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളും അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും വിധിവിലക്കുകൾ അനുസരിക്കുന്നവരുമാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നു. ചിലർ മുസ്‌ലിം സമുദായത്തിൽ അംഗമാകുന്നതിന്റെ ആനുകൂല്യങ്ങൾ നേടാൻ ആ മതത്തിന്റെ അനുയായികളാണെന്ന് വാദിക്കുന്നു. വേറെ ചിലർ ഈ ദീനിനെ തകർക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അതിൽ കടന്നുകൂടിയ കപടന്മാരാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ളവരൊന്നും യഥാർഥ സത്യവിശ്വാസികളാകുന്നില്ല. കേവലമായ അവകാശവാദമല്ല സത്യവിശ്വാസം-ഈമാൻ. മുഅ്മിനിന്റെ ജീവിതത്തെ അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും വിധിവിലക്കുകൾക്ക് വിധേയമാക്കലാണ് ശരിയായ ഈമാൻ. 'ശഹാദത്തു കലിമ' മനസ്സിൽ കരുതിയതുകൊണ്ടോ നാവുകൊണ്ടു മൊഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടോ ഇതു സാധിക്കുകയില്ല. ഈമാനിന്റെ മാറ്റ് തെളിയിക്കപ്പെടുന്നത് ദൈവിക വിധിവിലക്കുകളോടുള്ള അനുസരണത്തിലൂടെയാണ്. ജീവിതവ്യവഹാരങ്ങളഖിലം കേവലഭൗതികമോ വിഗ്രഹാരാധനാപരമോ ആയ ദർശനങ്ങളനുസരിച്ച് തീരുമാനിക്കുകയും അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും വിധിവിലക്കുകളെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ വിശ്വാസവാദം നിരർഥകമാകുന്നു. അത്തരക്കാരെ അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളായി കണക്കാക്കുന്നില്ല. നാവുകൊണ്ട് ഈമാൻ വാദിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നവർക്കിടയിൽ ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടായാൽ അവരതിനു പരിഹാരം തേടുക ദീനിലൂടെയല്ല. വ്യവഹാരങ്ങളിൽ തീർപ്പുകൽപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അല്ലാഹുവിലേക്കും റസൂലിലേക്കും വിളിക്കുമ്പോൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതു കാണാം. കേസുകൾ അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുകയെന്നാൽ, റസൂൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധിക്കുവേണ്ടി സമർപ്പിക്കുകയാണ്. ദൈവികശരീഅത്തിന്റെ വക്താവും പ്രയോക്താവുമാണല്ലോ പ്രവാചകൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം, ഖുർആനും സുന്നത്തുമനുസരിച്ച് കേസുകൾ കേൾക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കോടതികൾ അദ്ദേഹത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. അത്തരം ഇസ്‌ലാമിക കോടതികളുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ, വിശ്വാസം അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരാൾ തന്റെ കേസുകളിൽ ന്യായവിധി തേടിക്കൊണ്ട് മറ്റു കേന്ദ്രങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നതിനർഥം അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും നീതിന്യായവ്യവസ്ഥയെ അയാൾ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല എന്നാണ്. അയാൾ തികഞ്ഞ കപടൻ-മുനാഫിഖ് ആണെന്നാണ് അതിന്റെ മറ്റൊരർഥം.

പ്രവാചകൻ മദീനയിലെത്തിയ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മദീനയുടെ പ്രാന്തങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്ന യഹൂദർക്ക് അവരുടെ വൃത്തങ്ങളിൽ നല്ല സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കിടയിൽ ഉത്ഭവിക്കുന്ന തർക്കങ്ങളിൽ സ്വന്തം ശരീഅത്തനുസരിച്ച് തീർപ്പുകൽപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. മദീനയിലെ കപടവിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ കേസുകൾ കേൾക്കാൻ തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത് യഹൂദ ന്യായാധിപന്മാരെയാണ്. യഹൂദർ അവർക്ക് ലഭിച്ച ദൈവിക ശരീഅത്തിനെ തൽപര കക്ഷികളുടെ സൗകര്യത്തിനൊത്ത് സ്വേഛാനുസാരം ഭേദഗതി ചെയ്തിരുന്നുവെന്നതാണ് അതിന്റെ ഒരു കാരണം. അവരുടെ ന്യായാധിപന്മാരെ പണം കൊടുത്തു സ്വാധീനിക്കുക എളുപ്പമായതാണ് മറ്റൊരു കാരണം. കപടവിശ്വാസികൾ അവരാഗ്രഹിക്കുന്ന വിധിതീർപ്പുകൾ ലഭിക്കാൻ ഈ സാഹചര്യം നന്നായി ഉപയോഗിക്കുകയായിരുന്നു. ന്യായം പൂർണമായും തങ്ങളുടെ പക്ഷത്താണെന്നും പ്രവാചകന്റെ വിധി തങ്ങൾക്കനുകൂലമായിരിക്കുമെന്നും ഉറപ്പുള്ളപ്പോൾ മാത്രം അവർ പ്രവാചകന്റെ മുമ്പിൽ കേസുകളവതരിപ്പിച്ചു. ഈ സൂക്തത്തിന്റെ അവതരണ പശ്ചാത്തലമായി ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഒരു സംഭവം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്: ബിശ്റ് എന്നു പേരായ ഒരു കപടവിശ്വാസിയും ഒരു യഹൂദനും തമ്മിൽ തർക്കമുണ്ടായി. അതിൽ തീർപ്പുകൽപ്പിക്കുന്നതിന് 'നമുക്ക് മുഹമ്മദ് നബിയെ സമീപിക്കാം' എന്ന് യഹൂദൻ നിർദേശിച്ചു. പക്ഷേ ബിശ്റ് പറഞ്ഞു: 'അതുവേണ്ട. മുഹമ്മദ് നമ്മോട് അതിക്രമവും അന്യായവും കാണിക്കും. അതുകൊണ്ട് ശരിയായ തീരുമാനത്തിനു വേണ്ടി നമുക്ക് യഹൂദനേതാവായ കഅ്ബുബ്നുൽ അശ്റഫിനെ സമീപിക്കാം.' യഹൂദന്റെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി ഇരുവരും നബിയെ സമീപിച്ചെങ്കിലും നബിയുടെ വിധിതീർപ്പിൽ ബിശ്റ് തൃപ്തനായില്ല. ഇതേത്തുടർന്നാണ് ഈ സൂക്തം അവതരിച്ചത്. ഇതുപോലുള്ള സംഭവങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് ഹസൻ ബസ്വരി പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇബ്നു അബീഹാതിം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

സത്യവിശ്വാസം വാദിക്കുകയും വിശ്വാസം താൽപര്യപ്പെടുന്ന ജീവിതക്രമം നിരസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഇക്കാലത്തും ധാരാളമുണ്ട്. പണ്ടുകാലത്തും ഇക്കാലത്തും ആളുകളെ അതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പൊതുഘടകം കാപട്യവും വിശ്വാസത്തിന്റെ ദൗർബല്യവുമാണ്. സങ്കുചിത സ്വാർഥ താൽപര്യങ്ങൾ, പാരമ്പര്യ പ്രേമം തുടങ്ങിയ മറ്റു ഘടകങ്ങൾ ഈ ഘടകത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു. ആധുനിക കാലത്ത് നാസ്തിക-ഭൗതിക-മതേതര ആശയങ്ങളിലും അവ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന നിയമക്രമങ്ങളിലുമുള്ള കൗതുകവും വിശ്വാസദൗർബല്യത്തിന്റെയും കാപട്യത്തിന്റെയും രക്ഷാകവചമാകുന്നു. സത്യവിശ്വാസികൾ-മുഅ്മിനുകൾ-എന്നവകാശപ്പെടുന്നതോടൊപ്പം മതേതര ഭൗതിക പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുകയും അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും വി

ധിവിലക്കുകൾക്കെതിരെ അത്തരം പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന നിയമവ്യവസ്ഥകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലെ വൈരുധ്യം അധികമാളുകളും തിരിച്ചറിയുക പോലും ചെയ്യുന്നില്ല.

ഈ സൂക്തങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രധാന തത്ത്വങ്ങൾ ഇവയാണ്: 1) അല്ലാഹുവിലും റസൂലിലും വിശ്വസിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു വാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരാൾ യഥാർഥ വിശ്വാസിയാകുന്നില്ല. ജീവിത വ്യവഹാരങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും വിധിവിലക്കുകൾക്കു വിധേയമാക്കുമ്പോഴേ സത്യവിശ്വാസം സഫലമാകൂ. ജീവിത വ്യവഹാരങ്ങളിൽ അനിസ്ലാമിക പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും നിയമകേന്ദ്രങ്ങളുടെയും വിധികളെ അവലംബിക്കുകയും ഇസ്ലാമികമായ നീതിന്യായ കേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും അവലംബിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയും ചെയ്യുന്നവർ യഥാർഥ സത്യവിശ്വാസകളേ അല്ല. 2) ന്യായം തങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമാണ് എന്നു കാണുമ്പോൾ മാത്രം അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും അനുസരിക്കാൻ തയാറാവുകയും മറിച്ച് ഇസ്ലാമിക നീതി തന്റെ സങ്കുചിത താൽപര്യങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കാനുതകുന്നതല്ലെന്ന് കാണുമ്പോൾ നിസ്സങ്കോചം നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരും യഥാർഥ വിശ്വാസികളല്ല. 3) ഈമാനിന്റെ അനിവാര്യഘടകമാണ് പ്രവാചകനോടുള്ള അനുസരണം. പ്രവാചകനെ വിശ്വസിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യാത്തവരുടെ ഈമാൻ വാദവും നിരർഥകമാകുന്നു. റസൂലിലൂടെയാണ് അല്ലാഹുവിനെയും അവന്റെ വിധിവിലക്കുകളെയും അറിയുന്നത്. ഖുർആൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമാണെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് പ്രവാചകനിലൂടെയാണ്. ആ പ്രവാചകനെ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് ആർക്കും സത്യവിശ്വാസിയാകാനാവില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് 'കലിമത്തുത്തൗഹീദി'ൽ 'അശ്ഹദു അൻ ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്' എന്ന് ഉരുവിട്ട ഉടനെ 'അശ്ഹദു അന്ന മുഹമ്മദൻ റസൂലുല്ലാഹ്'-മുഹമ്മദ് അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനാണെന്നും ഞാൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു-എന്നും ഉരുവിടുന്നത്. കൂടാതെ, ഖുർആൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമാണ്. വചനങ്ങളുടെ പ്രയോഗരൂപം വിശ്വാസികൾക്ക് സ്വയം നിർണയിക്കാനാവില്ല. വചനത്തിന്റെ ഉറവിടത്തിൽനിന്നുതന്നെയാണതു നിർണയിക്കപ്പെടേണ്ടത്. അല്ലാഹു ഇക്കാര്യം സവിശേഷം പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. വചനം പ്രഘോഷിക്കാനെന്ന പോലെ പ്രയോഗിക്കാൻ കൂടിയാണ് അവന്റെ പ്രവാചകൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്.

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢﴾

(നിരക്ഷര ജനത്തിൽ അവരിൽനിന്നുതന്നെ ഒരു ദൈവദൂതനെ നിയോഗിച്ചത് അവനത്രെ. ആ ദൈവദൂതൻ അവർക്ക് ദൈവിക സൂക്തങ്ങൾ ഓതിക്കൊടുക്കുന്നു. അവരെ സംസ്കരിക്കുന്നു. വേദവും വേദപ്രയോഗവും പഠിപ്പിക്കുന്നു. നേരത്തേ അവർ തീരെ വഴിപിഴച്ചവരായിരുന്നുവല്ലോ-62:2). ഈ സൂക്തത്തിലെ حِكْمَة-ന്റെ ഭാഷാർഥം അടിസ്ഥാന തത്ത്വം, യുക്തി, ആന്തരാർഥം എന്നൊക്കെയാണ്. വേദത്തോടൊപ്പം പ്രവാചകൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന, വേദത്തിന്റെ ആന്തരാർഥം വേദ നിയമങ്ങളുടെ പ്രയോഗവൽക്കരണമാണ്. ഈയടിസ്ഥാനത്തിൽ حِكْمَة-ന്റെ വിവക്ഷിതം പ്രവാചകചര്യ-സുന്നത്ത്-ആണെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ്രവാചകന്റെ സ്വഭാവം ഖുർആൻ ആയിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി ആഇശ(റ)യുടെ പ്രസ്താവന സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അല്ലാഹു നേരിട്ടുവന്ന് നമ്മോട് ഒന്നും പറയുന്നില്ല. കൽപ്പിക്കുന്നതും നിരോധിക്കുന്നതുമെല്ലാം റസൂൽ മുഖേനയാണ്. അതിനാൽ പ്രവാചകൻ കൽപ്പിക്കുന്നതും പ്രവർത്തിച്ചുകാണിക്കുന്നതും അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനയാണ്. പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുന്നവർ യഥാർഥത്തിൽ അനുസരിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനെയാണ്:

مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ (ദൈവദൂതനെ അനുസരിച്ചവൻ തീർച്ചയായും അനുസരിച്ചത് അല്ലാഹുവിനെ തന്നെയാകുന്നു-4:80). റസൂലിനെ ധിക്കരിക്കുന്നവൻ തീർച്ചയായും ധിക്കരിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനെയാകുന്നു എന്നാണല്ലോ ഇതിന്റെ വിപരീതോക്തി. പ്രവാചകനെയും പ്രവാചകചര്യയെയും മാറ്റിനിർത്തിയാൽ ഇസ്‌ലാം ഇല്ല. പ്രവാചകചര്യയിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നവർ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നത് സാക്ഷാൽ ഇസ്‌ലാമിൽനിന്നുതന്നെയാണ്. ■

أَفِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَمِ ارْتَابُوا أَمْ يَخَافُونَ أَنْ يَحِيفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُ ۚ بَلْ أُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٠﴾

50. അവരുടെ മനസ്സുകളിൽ ദീനമുണ്ടോ? അതോ ദൈവദൂതനെ സംശയിക്കുകയാണാ? അതുമല്ല, അല്ലാഹുവും ദൂതനും അവരോട് അന്യായം ചെയ്യുമെന്നാശങ്കിക്കുകയാണോ? അതൊന്നുമല്ല, ഇക്കൂട്ടർ തികഞ്ഞ ധർമധിക്കാരികളാകുന്നു എന്നതത്രെ കാര്യം.

50

أَفِي قُلُوبِهِمْ = അവരുടെ മനസ്സുകളിലുണ്ടോ مَرَضٌ = ദീനം أَمِ ارْتَابُوا = അതോ അവർ (ദൈവദൂതനെ) സംശയിക്കുകയാണോ

أَمْ يَخَافُونَ = അതുമല്ല, അവർ ഭയപ്പെടുകയാണോ أَنْ يَحِيفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ = അല്ലാഹു അവരോട് അന്യായം ചെയ്യുമെന്ന്

وَرَسُولُهُ = അവന്റെ ദൂതനും بَلْ = പക്ഷേ (അതൊന്നുമല്ല)

أُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ = ഇക്കൂട്ടർ തികഞ്ഞ ധർമധിക്കാരികളാകുന്നു (എന്നതത്രെ കാര്യം)

വാചാ വിശ്വസിക്കുകയും കർമണാ വിശ്വാസബാഹ്യനാവുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്. കാപട്യമാണ് ഒന്ന്. ഖുർആൻ - 'ഹൃദയത്തിലെ രോഗം'- فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ -എന്ന് ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത് രണ്ടിലൊരർഥത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. കാപട്യമാണ് ഒന്ന്. അസൂയയാണ് മറ്റൊന്ന്. ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം കാപട്യമാണെന്ന് സന്ദർഭത്തിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. അസൂയയും കാപട്യവും മനസ്സിന്റെ ദീനങ്ങളാകുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. സംശയത്തിന്റെ തടവിലാവലാണ് ارتياب . ഈ സംശയം പ്രവാചക(സ)ന്റെ ദൗത്യത്തെക്കുറിച്ചാകാം, അദ്ദേഹം പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന ഖുർആനിനെ കുറിച്ചാകാം, ഈ ദീനിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചാകാം, ഈ ദീനിൽ ചേർന്നാൽ തന്റെ ഭാവി എന്താകുമെന്നതിനെ കുറിച്ചുമാവാം. മദീനയിൽ കപടവിശ്വാസികളുടെ ചാഞ്ചാട്ടനയത്തിന്റെ പ്രധാന കാരണം ഇതായിരുന്നു: മുസ്‌ലിംകളും അവരുടെ പ്രതിയോഗികളും തമ്മിൽ നടന്നുവരുന്ന സംഘട്ടനത്തിൽ അന്തിമ വിജയം ആർക്കാണുണ്ടാവുക എന്ന് വ്യക്തമല്ല. തങ്ങൾ ഇരുകക്ഷികളോടും അവരുടെ പക്ഷക്കാരെന്നു തോന്നുംമട്ടിലുള്ള ബന്ധം നിലനിർത്തുന്നതാണ് ഈ സാഹചര്യത്തിൽ സ്വന്തം താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ പറ്റിയ നയം. ആരു ജയിച്ചാലും സ്വന്തം കാര്യം സുരക്ഷിതമായിരിക്കുമല്ലോ. അക്രമവും അഴിമതിയും പക്ഷപാതിത്വവുമൊക്കെയാണ് حيف . വിശ്വാസത്തിലെ കാപട്യമോ ദീനിന്റെ ഭാവിയിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തതിനാൽ സ്വന്തം ഭാവിയെക്കുറിച്ചുണ്ടാകുന്ന ആശങ്കകളോ ആണ് അവരെ ഭരിക്കുന്നത്. അതല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ കേസുകൾ പ്രവാചകന്റെ കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ചാൽ നീതി ലഭിക്കില്ലെന്നും തങ്ങൾ അഴിമതിക്കിരയാകുമെന്നും വിചാരിക്കാൻ മറ്റെന്തു കാരണമാണ് അവരുടെ മുന്നിലുള്ളത്? ഈ മൂന്നു രോഗങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു ബാധിച്ചതായാലും ശരി, മൂന്നു രോഗങ്ങളും ഒന്നിച്ച് ബാധിച്ചതായാലും ശരി, യഥാർഥ ഈമാനിന് തികച്ചും വിരുദ്ധമാണത്. بَلْ أُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ (അല്ല, അവർ ദൈവധിക്കാരികൾ തന്നെയാകുന്നു) അല്ലാഹുവും റസൂലും തങ്ങളോട് അന്യായം ചെയ്യുന്നവരാണെന്ന നിലപാട് സ്വീകരിക്കുക വഴി യഥാർഥത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത് അവർതന്നെ അവരോട് അന്യായം പ്രവർത്തിക്കുക എന്നതാണ്. അതുവഴി തങ്ങളുടെ ഭാവി താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്ന് വ്യാമോഹിക്കുന്നു. എന്നാലോ ഇടിഞ്ഞുവീഴാനാഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഭിത്തിയുടെ തണലിൽ അഭയം തേടിക്കൊണ്ട് അതുവഴി തങ്ങളുടെ ധനവും ദേഹവും സുരക്ഷിതമാക്കിയെന്ന് വ്യാമോഹിക്കുകയാണവർ. ■